

[Finansministeren.]

for hr. Guldberg, og jeg tror også, jeg udtrykte mig således: selv skolebørn i 4. klasse kan finde ud af det.

Hvis dette skulle være forslagsstillernes mening, hvad jeg godt vil have noget at vide om, at man bare kunne tage vurderingerne, som de er — altså disse meget dårlige vurderinger, som man jo hævder de er — og så omregne med en eller anden faktor, så er det klart, at den egentlige hensigt med forslaget slet ikke er at opnå en rigtigere vurdering, men derimod at opnå ganske særlige skattefordele for visse befolkningsgrupper, her igen specielt ejerne af enfamiliehuse. Det var nok rart at få klaret dette op.

Efter min mening er det nemlig falsk varebetegnelse, det forslag, man fremsætter her. En reduktion af ejendomsværdierne til kontantniveau har i øvrigt så at sige ingen betydning for selve grundværdiansættelsen. En eventuel reduktion af grundværdierne har da heller ikke større betydning for ejendomsskatterne, idet kommunerne formentlig i tilfælde af en sådan reduktion vil forhøje grundskyldpromillerne tilsvarende, naturligvis. Kommunerne skal have et eller andet beløb ind, og sætter man disse grundværdier ned, så må kommunerne jo sætte grundskyldpromillen op. Det har ikke noget med vurderingerne at gøre, det har noget med skattepolitik at gøre.

Det, man ønsker at opnå ved forslaget, er vel i virkeligheden en lavere lejeværdi for parcelhuse og en nedsættelse af formueskatten og eventuelt også af ejendomsskatterne. Men så sig det lige ud! Det har ikke noget med vurderingerne at gøre. Hvorfor foreslår man så ikke dette i stedet for disse besværlige og kostbare krumspring, som reelt er en manipulation med vurderingerne? Jeg formoder, det er, fordi man anstændigvis ikke kan foreslå selve lejeværdiprocenten for parcelhusene sat ned. Det har man vel for meget skam i livet til at gøre trods alt.

For formuebeskatningens vedkommende måtte en overgang til kontantprincippet vel rent logisk føre til, at en gæld i fast ejendom kun kunne fradrages med kursværdien, ikke som efter de gældende regler med dens pålydende. Har man overhovedet tænkt på den side af problemet?

Som jeg allerede sagde i indledningen, må jeg altså afvise forslaget. Der kan ikke i

praksis opnås nogen som helst forbedring af vurderingerne ved at gå over til den såkaldte kontantvurdering, tværtimod, vurderingerne bliver ringere. Forslaget sigter i virkeligheden også på noget ganske andet, nemlig en skattelettelse, som så må betales af de øvrige skatteydere. Det er der ingen som helst rimelighed i, og hvis jeg må give forslagsstillerne et godt råd, så skal det være: træk det forslag tilbage.

Ordføreren for forslagsstillerne (Guldberg): Inden jeg kommer med nogle kommentarer til finansministerens svar, vil det være rigtigt, at jeg også gør nogle principielle bemærkninger ud over dem, der står i bemærkningerne til lovforslaget.

Jeg minder om, som finansministeren også fastslog her, at den gældende lov siger, at vurderingen skal foregå på grundlag af de priser, der faktisk er opnået i handel ogandel for ejendomme, der er handlet i den forløbne tid, og under forudsætning af, at der har været tale om normal prioritering. Men det, som finansministeren ganske overser også her i sit svar, er, at begrebet normal prioritering er ikke et entydigt, fast begreb op igennem tiderne. Mens finansministeren talte, lavede jeg lige i hovedet en nogenlunde oversigt, og jeg kan fortælle finansministeren, at ved 12. almindelige vurdering var forholdet mellem kontantprisen og det, man ville kalde normal prioritering på det tidspunkt, så nogenlunde det, at kontantprisen var 95 pct. af vurderingen ved normal prioritering. Når vi kommer til 15. vurdering, så skal vi vel regne med en forskel på et sted mellem 20 og 40 pct., altså at kontantvurderingen ligger på 80 pct. eller mindre af det, man til den tid kalder vurderingen ved normal prioritering.

Finansministeren har selvfølgelig ret i, at der skal være lighed; der kan være lighed ved den enkelte vurdering, både hvis man anvender kontantprincippet, og hvis man anvender det på det tidspunkt gældende begreb „normal prioritering“. Men der skal også være lighed fra den ene vurdering til den næste, og så meget troede jeg man havde lært i 4. klasse, at man kender procentregning og ved, at det er ikke ligegyldigt, hvad man tager procenten af. 4 pct. behøver ikke være det samme som 4 pct., det kommer an på, hvad de 4 pct. tages af.